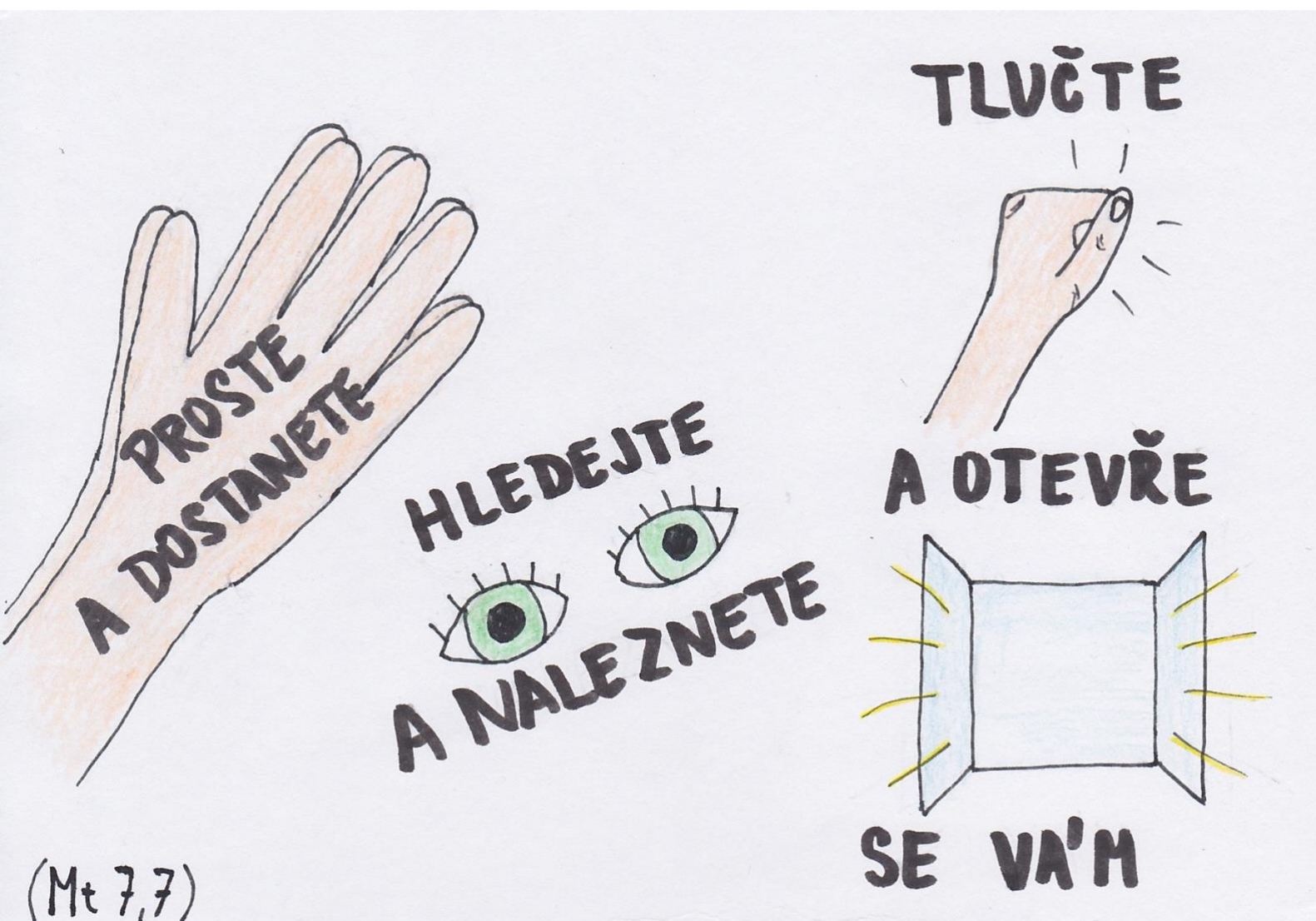

Stopy

ZÁŘÍ 2019

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Autorkou ilustrace je Majda Sedláková

PŘEČTETE SI:

- Rozhovor s varhanicí Luďou Bínovou
- Bůh v mém životě: David Horyna
- Oblíbená svatá Alžběty Lackové
- O víře v dospívání: zamyšlení Evy Kácovské
- Z farní kroniky: rok 1968

Můj vztah k Bohu je obrazem nekonečného zápasu dobra a zla ve světě. V Boha věřím, protože věřím ve vítězství dobra a lásky nad zlem a nenávistí.

Narodil jsem se na apríla léta Páně 1966. Jelikož jsem nebyl příliš velkého vzrůstu ani váhy, porodník na sále žertem pronesl: „maminko, to bude Goliáš“, ona na to: „ne pane doktore, to bude David“. Tím bylo dáno za dost duchovnímu rozměru této události a dále jsem byl vychováván již ve zcela materialistickém duchu. Maminka a její rodiče byli sice pokřtěni jako evangelíci, ale víru nikdy nepraktikovali.

V letech normalizace se můj vztah k Bohu nijak nevyvíjel. Láska ke straně a sovětskému svazu mi přišla již tenkrát poněkud zvrhlá záležitost. Na vysoké škole jsem pak potkal svojí současnou manželku, která byla ze Slovenska a z věřící rodiny.

Jelikož ke svatbě byla zapotřebí příprava, toto jsme společně s manželkou absolvovali v Praze. Oddáni jsme byli na Slovensku.

Po svatbě, plně si vědom církevního slibu, že nebudu své ženě ani dětem bránit ve víře, jsem začal pravidelně chodit do kostela, kam jsem doprovázel moji manželku. Bylo to pro mne příjemné zpestření a hodinka relaxace po náročném týdnu v práci. Postupně jsem začal zjišťovat, že se zájmem poslouchám kázně, možná i více pozorněji než moje manželka. Ve slovech kněze jsem začal hledat souvislosti, lidské zkušenosti a obecnou pravdu o světě.

O křtu jsem zvažoval mnoho let před tím, než jsem se nechal skutečně pokřtít. Bylo mi velice příjemné trávit čas s ostatními farníky zejména z Líšnice a Mníšku a to nejen při bohoslužbách, ale i ve volném

čase při sportu, farních akcích či při sklence dobrého vína či piva. Vždy však zvítězila pochybnost a nedostatek odhodlání. Měl jsem už dokonce vybrané a dohodnuté kmotry, pro jistotu hned dva.

Jednoho podzimního dne ve čtvrtek mi jeden z kmotrů Stanislav z Roudnice zavolal, a říká: „Tak co, kdy se tedy dáš konečně pokřtít? Koukni na stránky farnosti v Bubenči, můj známý kněz tam dělá kurzy hledačů.“ Nelenil jsem, kouknul na web, napsal knězi e-mail a již následující den v pátek večer jsem seděl na faře v Bubenči na kurzu hledačů víry.

Byl to krásný rok, v milé společnosti příjemných inteligentních lidí, kteří hledají víru. Ne všichni se nechali pokřtít, já však byl pevně rozhodnut, že ano. Přišla nabídka, že kdo chce, může na křest do katedrály. Příliš jsem neváhal a na Velikonoce léta Páně 2017 jsem ve svých 51 letech stál před oltářem v katedrále Svatého Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě a za přítomnosti celé rodiny, hlavně té Slovenské větve, přijal křest od p. kardinála Dominika Duky. Bylo nás pět novokřtěnců, každý odjinud, ale zážitek to byl ohromující. Můj kmotr Stanislav mně dovedl až ke křtu.

David Kryštof Horyna

Stručný zápis z jednání pastorační rady 15. září 2019

- Pro nedostatečný počet zájemců se nebude objednávat autobus na pouť do Staré Boleslavi, která se uskuteční v rámci celonárodní poutě 28. 9.
- 6. 10. naši farnost navštíví novokněz P. Martin Moravec, bude sloužit všechny tři mše sv. (Mníšek, Líšnice, Kytín) a udělí novokněžské požehnání.
- 1. 11. slavnost Všech Svatých v Líšnici od 18:00 hodin.
- 11. - 13. 11. 2019 proběhne Národní pouť do Říma – 30 let od kanonizace sv. Anežky a zároveň znovuzískání svobody pro národ.
- 16. 11. 2019 se uskuteční národní pouť v pražské katedrále jako poděkování sv. Anežce.
- 1. 12. 2019 proběhne Adventní světlo i Knoflíkový trh – tentokrát budou sloučeny do jednoho termínu.
- Na KTF UK se otevírá nový kurz pro zájemce o studium. Naše farnost případné zájemce uvítá.
- Hledá se poutní referent, který by po dohodě s farníky zajišťoval organizaci poutí včetně programu, dopravy, jídla atd.
- Na Dobříši byla otevřena odlehčovací služba (určeno zejména pro dospívající mládež, kterou nepokrývají školská zařízení) – jsou vítáni pracovníci, volná místa jsou i pro klienty.
- 8. prosince chystáme farní pouť na Svatou Horu. Je možné část cesty putovat (informace upřesní Daniela Feltová), od 11:00 budeme mít mši sv. v bazilice a poté si objednáme společný oběd v refektáři.
- Celý zápis z farní rady bude k dispozici na farních webových stránkách.

Co ti v dospívání pomohlo přijmout víru za svou a co jsi oceňovala na přístupu svých rodičů?

Pocházím z tradiční katolické rodiny, v dětství jsem od malička chodila do kostela i na náboženství. V kostele jsme se sourozenci různě zlobívali, rodiče nás neustále rozsazovali a babička nás pacifikovala pomocí bonbónů. Někteří farníci je za to kritizovali a tvrdili, že malé děti do kostela nepatří, že z toho stejně nemají rozum a že jejich děti a vnoučata začnou chodit, až budou větší. Ve valné většině k tomu bohužel nikdy nedošlo. Myslím si, že děti je dobré od malička zapojovat do všech věcí, které se ve farnosti dějí, ať jsou to bohoslužby nebo třeba úklid kostela.

V dospívání bylo pro mě nejdůležitější, že v naší farnosti vzniklo společenství mládeže. Pokud si vzpomínám, nikdo z dospělých nás nevedl, občas se na naše setkání přišel podívat pan farář. Hned na začátku jsme dostali „úkoly“ - připravit mikulášskou besídku a písničky

na vánoční mši. Ve společenství se sešlo hodně lidí, kteří hráli na různé nástroje a rádi zpívali, takže jsme po několik let vymýšleli hudební pásma a představení, která jsme předváděli v sprátelených kostelích, případně na děkanátních setkáních. Různá setkání mládeže byla pro mě taky velmi důležitá, nejenže jsme si na nich užili zábavu, ale hlavně jsme se mohli zamyslet nad důležitými tématy, popovídat si s inspirativními dospělými i vrstevníky, překlomit svou dětskou víru na víru dospělou.

U svých rodičů jsem oceňovala, že nám velmi důvěřovali, pouštěli nás na společné výlety a setkání mládeže už od poměrně nízkého věku. Taky jsem cítila, že jsou v otázce víry opravdu sjednoceni, že mají na naši náboženskou výchovu stejný názor, a že i když jsme například chodili za komunistů

do náboženství jen my tři na celé škole a někteří učitelé jim to rozmlouvali s tím, že nám kazí budoucnost, oni je neposlechli a vysvětlili nám, co je důležité.

Nakonec bych chtěla zmínit modlitbu. Přestože jsme se doma společně modlili jen, když jsme byli malí, cítila jsem vždycky velkou modlitební podporu, hlavně od své maminky a babičky. „Budu se za Tebe modlit“, říkaly občas, ale dělaly pravidelně. Dodnes čerpám posilu z modliteb svých rodičů a snažím se stejně podpořit své děti.

Eva Kácovská

Naše dary

Bohoslužba slova hovořila k nám. My jsme hovořili k Bohu. Nyní přistupujeme k další části mše svaté – k eucharistické bohoslužbě. A přinášíme chléb a víno. Přinášíme svůj skromný dar, aby se stal znamením svaté oběti. V celé církvi se užívá pšeničného chleba, v latinské církvi je tento chléb nekvašený, většina východních obřadů užívá chleba kvašeného. Jak tomu bylo v minulosti? Většina znalců se domnívá, že Kristus užíval při Poslední večeři chleba nekvašeného, neboť to bylo podle zvyklostí, běžných ve Svaté zemi. Lidé k svaté oběti přinášeli chléb takový, jaký měli doma. Bylo to opravdové obětování, či snad lépe přinášení, neboť slovo „offere“ v podstatě znamená „přinášet“.

Přinesený chléb byl shromážděn a z něho bylo

odděleno to, čeho se užije k oběti od toho, čeho se použije k výživě duchovenstva a chudých. V oblasti Středoziemního moře byl chléb a víno hlavní potravou prostých lidí. Asi proto Kristus ustanovil svátost svého těla a své krve právě pod těmito způsoby. Křesťané prvních dob měli k svatému chlebu velikou úctu. Lámali jej nad plátny, aby se drobtý nepošlapaly.

Koncem prvního tisíciletí si věřící přáli, aby přípravě chleba byla věnována co největší péče. Pšeničná zrna byla pečlivě vybírána, mlýn zvláště vyčištěn, mlecí zařízení zahaleno závěsy, aby se do mouky nic nepřimísilo, mletí samo směli provádět jen jáhni a mniši. Také forma se změnila. Už to nebyly chleby, přinášené z domova, ale pečou se „hostie“ jako tenké plátky. Malé

pro věřící a velké pro kněze – tak je tomu dodnes. Výrobu pro nás zajišťují specializované výrobní hostií.

Druhou způsobou Nejsvětější svátosti je víno. Jeho historie není tak bohatá. Je z ustanovení Ježíše Krista, a tak nelze užívat ničeho jiného. Podle nejstarší tradice se do hroznového vína přidává několik kapek vody, takový byl ve Svaté zemi zvyk.

Jestliže dnes věřící nepřinášejí dary k oběti z domova, pak každý obětní průvod je jen symbolem a skutečné „obětování“ je odevzdání příspěvků do kostelní sbírky. Ten se sice nestane součástí daru na oltáři, nicméně je skutečným přinesením něčeho, co je naše.

ROZHOVOR

Varhany – nejkrásnější událost v mém životě

Když jsme si sedly u kávy s naší varhanicí Lud'ou Bínovou a začaly si povídat o jejím kulatém výročí působení na kůru mníšeckého kostela, uvědomily jsme si úžasnou věc. Neplánovaně jsme si totiž daly sraz na den přesně po dvaceti letech, kdy u svatého Václava odehrála svou první nedělní mši.

Takže to bylo 4. července 1999?

Přesně tak. Vystřídala jsem odcházející varhanici Zitu, která se stěhovala do Prahy. Sama mne tehdy oslovila, jestli bych to po ní nevzala.

Jak věděla, že Ti to může nabídnout?

Kdysi jsem si od ní půjčovala nějaké noty, kostelní písničky, tak asi tušila, že bych to mohla převzít.

V Mníšku to byla Tvoje první zkušenost s doprovázením bohoslužby na varhany?

Nebyla, ale byla to první možnost hrát takto pravidelně.

Jak se vlastně hraje na varhany? Je to podobné jako na klavír?

Částečně ano, i když oba nástroje se samozřejmě zásadně liší, a hlavně, varhany mají navíc pedál, na který se hraje nohama. Podle toho vypadá i partitura – ke dvěma notovým řádkům pro ruce bývá u varhan přidán ještě třetí řádek právě pro pedál. Úplně jednoduché to není.

Jakou máš na své první hraní při mši vzpomínku?

Vím, že jsem před tím hodně trénovala, doma i v kostele, a že jsem určitě měla velkou trému, protože já jsem trémistka. Hrála jsem poměrně snadnou píseň z Kancionálu: Bože před Tvou velebností. Ale jak mi to šlo, to už si přesně nepamatuji. I když jednu intenzivní vzpomínku z té doby mám. Nebylo to při první mši, ale už před tím, když jsem poprvé přišla na kůr, abych se na tu první mši připravila.

Co to bylo?

Když jsem poprvé vstoupila na kůr, ucítila jsem zvláštní krásnou vůni. Nádhernou nezaměnitelnou vůni, která je na kůru cítit jenom v létě. Když nastane teplo, kostel i kůr se prohřeje, a na kůru se uvolní ta krásná vůně dřeva i ještě něčeho dalšího.... Mám tu vůni moc ráda, každý rok ji koncem června nebo začátkem července na kůru ucítím, vzpomenu si na své první hraní, a připadám si nádherně.

Já nejsem odborník, ale Tvé hraní při mši se mi líbí. Co říkají ostatní?

Mám od lidí pozitivní reakce. Když mne slyší, jsou spokojeni. Přímou pohlazením pro mne bývala slova Káji Kahouna, když jsme se po mši potkávali před kostelem. Říkal mi: „Ahoj Liduško, ještě že tě tady máme.“

A jak vnímáš u varhan Ty sama sebe?

To, že jsem za ně mohla usednout a pravidelně začít doprovázet mše svaté, je ta nejkrásnější věc, která se mi v životě stala. Současně to stále vnímám jako velkou nezaslouženou milost, kterou krásně charakterizují slova svatého apoštola Pavla:

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse. Když se jí držíte přesně tak, jak jsem Vám to kázal: jinak jste uvěřili nadarmo.

Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti.

Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem.

Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a Jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. (1 Kor 15, 1-11)

Je to o velké pokoře...

Přesně tak to u varhan cítím.

Co obnáší být ve farnosti varhanicí?

Stovky a stovky odehraných mší, neděle za nedělí u varhan. A především svátky: Vánoce, Velikonoce. To jsou přímo „maratony“. Když působil ve farnosti P. Robert Cieszkowski, tak jsem často hrála i v Líšnici, Kytíně, v Trnové, někdy i v Čisovicích, pravidelně na Malé Svaté Hoře, s přenosnými klávesami jsem jezdila hrát na mše svaté venku u kapliček v okolí, do DS a Nemocnice Na Pleši, také při Skalecké pouti jsem velmi ráda doprovázela řadu let mše svaté na Skalce. Dále to byly pohřby, svatby... Mám na to všechno krásné vzpomínky.

Měla jsi také někdy volno?

Jenom výjimečně. Spíše z důvodu nemoci, nebo – když jsem v zimě dojížděla z Prahy a poránu nenastartovala auto. A pravidelně na Velký Pátek. To jsou varhany v Římě. Teprve vloni jsem několikrát vynechala a měla za sebe zástup. Ale neříkám to proto, že bych to vnímala jako zátěž. Naopak, je to nádherné a vůbec si nedovedu představit, že bych někdy hrát přestala.

A baví Tě to stejně jako na začátku?

Když zanořím prsty do kláves, a rozezní se mi za zády ten majestátní nástroj, to mě prostě pozdvihne k rajským končinám. Je to nepopsatelné, nesdělitelné. Ale je pravda, že skladby, které hraji, se mi po těch dvaceti letech zdají už pořád stejné. Ale když hraju, a slyším zezdola lidi zpívat, někdy úplně celý kostel, je to nádherné a mám velikou radost. Přesto bych byla ráda, kdyby lidé přišli a řekli, co bych měla hrát častěji, co méně často, a co bych ještě mohla zařadit. Třeba jsou ještě písně, které jsem zatím nehrála.

Jsou varhany stoprocentně ovladatelné?

Varhany jsou nádherný nástroj, ale jsou svoje. Někdy mě úplně neposlouchají a dělají si tak trošku co chtějí. Hodně reagují na výkyvy a změny počasí, a pak třeba přestávají hrát nebo se naopak ozývají některé tóny, které jsem nechtěla, zkrátka někdy je s nimi veselo.

Pro mne je hudba při mši docela zásadní, bez varhan to není ono. Prostě jako varhanice jsi pro mne moc důležitá.

To já vím (směje se), po panu faráři možná druhá nejdůležitější. Stojí mne to spoustu času a sil. Také mne bolí ruce, určitě je to nemoc z povolání, ale nelituji. Naopak, prostě to, že mohu hrát Bohu a lidem, považuji za zázrak. A děkuji za to.

Zdena Lacková

ANKETA

Jaké jsou tvé oblíbené písně, a máš nějaké, které se u nás ještě nehrají a chtěl/a by sis je zazpívat?

Jana Salcmanová:

Nejradši mám staré středověké písně: 706 Jezu Kriste, štědrý kněže, 712 Klaním se Ti vroucně, 930 Hospodine pomiluj ny... Častěji bych zařadila 901 Blíž k Tobě Bože můj... škoda, že se to hrává jen na pohřbech, přitom je to pro živé tak povzbuzující text. A nedávno jsem slyšela v kostele hrát Ebenovo ordinárium a to se mi líbí opravdu hodně... Hezké jsou i Taizé písničky.

Pavel Svačina:

Za mých studentských let se mi vždycky líbilo zpívání u Nejsv. Salvátora z barokního Šteyerova kancionálu - texty i melodie měly skvělou dynamiku a hloubku (Sluší se vždy chváliti..., Soudce světa všeho...). Současný kancionál obsahuje spoustu písní o "milých a sladkých" Ježíších, "matičkách" a podobné rušivé změkčeliny. Tyhle slova už úmyslně nezpívám, nejde mi to přes jazyk. Nevím ale, jestli jde (Šteyerův kancionál) koupit.

Dáša Mrázková:

Vesel se nebes královno, Učiň mě Pane nástrojem (928), Bože, chválíme tebe (932a)

Jaromír Mrázek:

Hospodine, pomilujny (930a), Adeste fideles (219)

Eva Nováková:

Písně, které se mi líbí, jsou "modernější" z 60., 80. let od P. Ebena, Z.Pololánika. Taky 519, 521, 525. Pak jsou skvělé od Šteyera např. 701, mariánská 820 a středověké jako 307 – Kristus příklad pokory, Bůh všemohoucí, 421 – Třetího dne vstal, 706 – J.K. štědrý kněže, 710 – K svátku tajemnému. Co se mi dost nelíbí je taková ta lidová zbožnost z konce 19.st., začátku 20., jako jsou 715 – Ó srdce Páně, 707, Ježíši, Králi, 517, Pozdvihni se, duše, 831, V zemi věrných Čechů. Píseň 839 – K oltáři Páně, na svátek Svatých, by se dala nahradit písněmi k tomuto dni v červené „cihle“ (v Mešních zpěvech). Taky by se hodilo z tohoto zpěvníku zpívat při dalších slavnostech, dalo by se tam vybrat. Na závěr bych uvítala opět střídání všech tří ordinárií.

Honza Tomeček:

Svatý Václave. Pak mě ještě napadá z koled "Byla cesta, byla ušlapaná", z chval "Chvalte Hospodina", také obecně Taizé, ale to je spíš pro sbor nebo kapelu, tak nevím jestli se to hodí.

Marcel Páter:

Obecně mi tady v Čechách chybí, že se nezpívá víc ordinárií. Víceméně se zpívá jen Bříza, přitom Olejník je blíž chorálnímu nápěvu, je slavnostnější a hodí se i k chorálnímu nápěvu preface a modliteb kněze, který se tu hojně využívá... No a Ebena jsem kromě Prahy tady v našich končinách neslyšel snad nikdy, a přitom je to takový pěkný "moderní" zajímavý nápěv.

Jiří Strejc:

Tak tedy, moje oblíbené:

712 (Klaním se tu vroucně), 802 (Chválu vzdejme), 811 (Slyš, jaký to nad řekou), 830 (Svatý Václave). A tuto píseň bych si přál slyšet: *V Čechách se stmívá, víra tu mizí*. Abychom nezapomínali na naši svatou, která má letos 30.výročí svatořečení...

Klára Jelínková:

má námět na zakoupení a zařazení písniček ze zpěvníku Koinonia.

Petr Umlášek:

Já jsem popravdě velmi nevyhraněný a skoro bych řekl, že je mi jedno, co se zpívá, hlavně když se zpívá. Míněno tak, že jsem moc vděčný všem, kteří hudební doprovod při mši zajišťují.

Mirek Salcman:

Já Taizé.

Saša Merunková:

Všeobecně chodím do kostela kvůli hudbě, která mi pomáhá naladit se na „Boží strunu“, hudbu mám jako prostředníka, samozřejmě kromě otce Jana. Pak jsem také konzervativec a radši slyším varhany. Také spíš než slova vnímám melodiku a upřednostňuji spíš ty melancholičtější, chcete-li mollové nápěvy. Například žalm č.40, o 20. neděli v mezidobí, jsem si s prožitkem zazpívala a navíc verš „...on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání“ je jeden z těch, při kterém cítím ochranu.

A co bych chtěla, aby se zpívalo? Všichni skladatelé, co svět stojí světem, skládali svá díla pro liturgické účely, pro kostely, takže máme neustále co objevovat a obdivovat. Miluji Rybovu vánoční mši a tak si přeji, aby se našly finanční prostředky a nadšenci, a mohla v našem kostele, kde Ryba hrával, na Vánoce opět Rybovka zaznít.

Vladimír Novák:

Blíž mám např. k písním Petra Ebena, než k těm písním typu V zemi věrných Čechů. V kancionálu je několik starých písní, které zjevně prověřil čas, k těm mám taky blíže. Kdysi byly v lavicích ty červené zpěvníky, to se nějak neujalo. Blíž bych měl i k nějakému odvážnějšímu repertoáru, konkrétně ale nevím. To by bylo spíš na kapelu, kdyby to byla schopna zahrát.

Hanka Maršíková:

Mám oblíbených písní víc. Například Bože, chválíme Tebe, Klaním se Ti vroucně i Chvalte ústa.

Zvlášť ráda zpívám (teď mi to zrovna moc nejde) Jezu Kriste, štědrý kněže. Je u ní poznámka, že je ještě z 13.století. (V Katolickém týdeníku 26/27 v příloze Perspektivy jsem četla, že „...papež Jan Pavel II ...při vatikánském husovském sympoziu v roce 1999 zpíval spolu s ostatními Husovu píseň Jezu Kriste, štědrý kněže.“) Mám taky ráda písně od Petra Ebena, které Lud'a hraje.

Potěšila by mně např. píseň Blíž k Tobě, Bože můj.

Lucie Vlčková:

Mši od P. Olejníka a žalmy.

Daniela Feltová:

Z adventních písní mám ráda Panno Blahoslavená (104), Rodičko Boží vznešená (117) a Z nebe posel vychází (130), vánoční jsou krásné všechny. Z postních se mi líbí Kristus, příklad pokory (307) a Nedejme se k spánku svěsti (312). Z velikonočních Bůh všemohoucí (402) a Aleluja, církev zpívá (410). Přimlouvala bych se, jestli by se nemohla píseň Ó, srdce Páně, archo naší spásy (715) prostřídat například s číslem 728 (Ó srdce Páně nejsvětější). Všeobecně se mi líbí Šteyerovy písně a k mým úplně nejoblíbenějším písním patří Učiň mě, Pane, nástrojem (928) a Jeden Pán (910).

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ 2019

1. První svaté přijímání se v kostele sv. Václava tradičně odehrává v měsíci červnu.
2. Prvním důležitým úkolem je předání ohně od paškálové svíce na křestní svíci.
3. Všechny děti cítí důležitost okamžiku.
4. Děti všechno zvládly s úsměvem.
5. První svaté přijímání
6. Nejprve Tělo Páně, potom Krev Páně.
7. A společná fotka na závěr.

*(řazeno z levého horního rohu dolů)
(fotografie: Karolina Peroutková)*

MŮJ OBLÍBENÝ SVATÝ

Pokud byste se mých vrstevníků zeptali, jestli rádi přistupují ke zpovědi, nadšeně by nejspíš nekýval nikdo, byť by někteří řekli ano. Těm ostatním buď můžete se shovívavostí říct, že alespoň jednou v roce by se to tedy opravdu slušelo, nebo si s nimi o téhle skvělé svátosti promluvte – a doporučte modlitbu ke svaté Taidě.

Tahle světice, byť téměř zapomenutá, nám má svým životem stále co říct. I když ji od nás dělí 17 století, její příběh nese velmi aktuální poselství. Byla egyptská prostitutka, která vyslechla kázání jednoho z otců pouště a od té chvíle toužila po obrácení. Zbavila se nemilosrdně všeho, co si jako luxusní společnice vydělala. A to přece není vůbec snadné! Zkusme takovou situaci vztáhnout sami na sebe. Vidím, jak často samu sebe nepravdivě (a ještě opakovaně) přesvědčím, že je snažší zůstat obklopená věcmi, které mě poutají s hříchem, místo abych si přiznala problém a obrátila se k

Bohu. Člověk se zkrátka často nechce nebo ani nemůže těch věcí zbavit. Přeci jen je v nich určitá, i když pokřivená jistota. Taida tedy musela mít naprosto pevnou víru v Pána, že se nebála pro něj to všechno ztratit. A jak víme z podobenství o marnotratném synu, to je to, co od nás Pán chce. Vstát od svých vepřů a šlupek – ať už to je v našem životě cokoliv – a jít zpátky za Otcem, protože on pro nás chystá mnohem víc než to, co si hromadíme či budujeme sami, bez Něj. To můžeme s klidem nechat za sebou a rovnou vykročit.

Konkrétně svatá Taida, poté, co všechno ze svého starého života spálila, vykročila směrem k blízkému klášteru, aby se modlila za odpuštění svých vin. Kvůli své neodbytnosti byla mnichy

nakonec přijata s tím, že jí její hrůzná minulost stejně nikdy nemůže být odpuštěna. Ano, jak se sluší a patří na

každé cestě za odpuštěním, i na té její se objevují lidé, kteří rozhodně vědí mnohem lépe, kdy je komu odpuštěno, kdy kdo věří správným způsobem a vůbec jak co má a nemá být. Tihle lidé dokáží člověku nechtěně ublížit a vyvolat v něm dojem, že to samé si myslí i Bůh. Ale oni nejsou Bůh. Jsou lidi a tím pádem je vysoká pravděpodobnost, že stejně jako já hřeší – pokud tedy nejsou Ježíš, a to asi nejsou. Je

důležité se podobně jako svatá Taida neupínat na to, co říkají lidé, ale dál se obracet přímo na Něj. Po mnoha letech k ní dorazil vzkaz od otce pouště, že všechny její hříchy byly odpuštěny. Představuji si, jak to muselo být osvobozující, a pro ony mnichy nejspíš i pobuřující. Ale nebyl takový i sám Ježíš? Taida dál zůstávala v klášteře, kde se jí měl zjevit Kristus. Povzbudil ji v setrvání na modlitbách a slíbil vyslyšení všech lidských proseb. Taida zemřela v klášteře a byla pochována kdesi v pustině. Z bohatství pozemského života si tedy neuchovávala opravdu nic.

Svatá Taida se stala patronkou prostitutek a lidí, kteří žijí v hříchu a chtějí změnit svůj život. Její příběh má pro mě velkou sílu, protože může oslovovat člověka ve chvíli, kdy je nejvíce ztracený a má tendenci se Boha stranit. Ukazuje, že když opravdu zapřeme sami sebe, svoje staré já, a přijdeme zpět k Otci, nebude nás trestat a sesílat na nás blesky – On je totiž milosrdný, a když budeme prosit o odpuštění, tak nám ho dá.

Alžběta Lacková

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Jana Salcmanová je usměvavá kamarádka všech. Možná jste se s ní setkali jako se sestřičkou v nemocnici na Pleši nebo po nedělní mši, kdy často chystá pro farníky před kostelem kávičku a perníčky. Popovídaly jsme si cestou do Prahy, kam jezdí do práce, a dověděla jsem se, že nově začala pracovat v hospici Cesta domů, která pomáhá rodinám pečovat o umírající. Má tři děti, které už pomalu vylétají z hnízda. A její nejoblíbenější modlitba?

Nejraději se modlí vlastními slovy, ale líbí se jí tato modlitba:

*Bože, dej mi klid,
přijmout to, co změnit nemohu,
odvahu změnit to, co změnit mohu,
a moudrost jedno od druhého rozpoznat.
Amen*

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

V rodině, kde jsou děti, jsou v oblibě italská jídla a špagety většinou vévodí. Jana Salcmanová má ráda italské lasagne.

balíček těstovin lasagne
cibule
olivový olej
mleté maso
krájená loupaná rajčata v
konzervě
sůl, mletý pepř, bazalka,
oregano
smetana ke šlehání
sýr mozzarella

Na rozehřátém oleji zpěníme nejemno nakrájenou cibulku. Přidáme mleté maso, okořeníme a orestujeme. Vlijeme konzervu krájených loupaných rajčat a celou směs chvilku povaříme.

Dno malého pekáčku poklademe plátky lasagní a zalijeme částí směsi. Na ni opět položíme vrstvu těstovinových plátků a dáme další část směsi... Celý postup opakujeme tolikrát, až spotřebujeme celou směs.

Poslední vrstva jsou těstovinové plátky, které posypeme nastrohaným sýrem mozzarella. Zvláště záležet si dáme na rozích pekáče a místech, kde se plátky stýkají, aby na nich bylo dost sýru. Celé polijeme smetanou ke šlehání a dáme péct na 25-30 minut do trouby rozehřáté na 200°C. Hotové lasagne mají na povrchu lehce nahnědlou barvu.

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, p. Jan Dlouhý
Grafická úprava: Šimon Horyna